

המשך קריאה - עלה על האופניים בגיל 10 ומאז לא ירד...

מאת: רביד זפרני

ניב, ספר לי איך התחיל כל הסיפור...

נולדתי בתל אביב בסוף שנות ה-80 וכמו כל ילד למדתי לרכוב באזור מגורי. תחילה רכבתי על אופני ילדים (BMX) פשוטים מאוד. רק לאחר שעברתי עם משפחתי, בסוף כיתה ה', לבית בו הייתה אפשרות לאחסן אופניים, זכיתי לקבל זוג אופניים מעט יותר רציני.

איך התפתח המעבר מרכיבה כפנאי לעיסוק מקצועי?

האמת שהעיסוק ברכיבה היה בתהליך ארוך. תחילה לא חשבתי על קריירה ועיסוק, פשוט רכבתי כי זה מה שאהבתי לעשות. נכנסתי להתחרות בענף ולמרות שהייתי רחוק מאוד מלנצח, נהנתי מאוד, וכנראה, זה גם מה שגרם לי לרצות להמשיך ולהשתפר כל הזמן. מה גם שעם הקילומטרים בא התיאבון - התחלתי לעבוד בחנויות, לקרוא מגזינים בתחום, ולבסוף גם התחרתי על בסיס שבועי 'כתף אל כתף', עם רוכבים מהשורה הראשונה, כמו פרום, ניבאלי וקטנדור. ובכלל נהניתי להסתובב הרבה עם רוכבים אחרים...

באיזה גיל הבנת שאתה הולך בכיוון מקצועני, שהאופניים זה לכל החיים?

לקראת הגיוס לצבא עלתה השאלה של - עד כמה זה רציני, וכאן כספורטאי אתה צריך לעשות את הבחירות שלך - לוותר על הספורט וללכת על שירות משמעותי, או דווקא לעלות ברמת האימונים והתחרויות.

אין הרבה אפשרויות לשלב שירות משמעותי עם ספורט מקצועני... ולבסוף אחרי התלבטויות בחרתי ללכת על הספורט וביצעתי את השירות כספורטאי מצטיין.

אם כבר מדברים על התקופה הזו, כדי להצליח ולהגיע לרמות הגבוהות בענף צריך לעשות את הדרך בעיקר בזירה הבינלאומית, במקומות בהם הענף מפותח הרבה יותר לעומת הרמה שלו בארץ. איך הצלחת להתמודד עם זה?

זה נכון שבארץ הענף עדיין לא מאוד פופולארי, כמו במקומות אחרים (אפילו לא מאוד רחוקים מאתנו, באירופה), אך גם כאן יש רמה טובה וניתן להגיע לרמות הגבוהות אם ממש רוצים.

בהתחלה, כשרציתי לקחת את הרכיבה לשלב הבא, נאלצתי לעשות הרבה מאמצים, גם כלכליים מצד ההורים שלי, שתמכו בי בתחילת הדרך ועזרו לממן נסיעות לתחרויות, וגם מאמצים בירוקרטיים. לדוגמה כשהחלטתי שאני רוצה להתחרות בצורה מקצוענית בחו"ל, עשיתי רשימה של כמאה וחמישים קבוצות ומועדונים טובים, שבהם הייתי רוצה לרכוב. סידרתי אותם לפי סדר העדיפויות שלי ופשוט התחלתי לשלוח את הקורות חיים שלי.

כך התחלתי להתגלגל, הצטרפתי לקבוצה ולאחר שהוכחתי את עצמי בתחרויות, הצלחתי להתקבל למועדון גדול ומפורסם באיטליה שם רכבתי כשלוש שנים.

כיום אתה מאמן את נבחרת ישראל בנשים לאופני כביש, ובו זמנית אתה סטודנט לתואר הראשון במכללה. איך מצליחים לשלב בין השניים?

נכון, בשנת 2014 הפסקתי להתחרות ועברתי לתחום האימון. קודם כל השילוב הוא באמת לא פשוט, אבל תמיד אהבתי לעבוד קשה ולהיות עסוק. מצד אחד, אני רוצה להיות מספיק פנוי וזמין לנבחרת, כך שהבנות יגיעו לרמות הגבוהות ביותר - כפי שהצלחנו לרכוב במשחקים האולימפיים בריו, וכמובן להשתפר ולהשיג מדליות. מצד שני, לעשות כל זאת, תוך שאני משקיע בלימודים. כאן אני צריך להודות למכללה, ואלה שבאים לקראתי בנוגע לנוכחות בחלק מהשיעורים. בגלל התחרויות והאימונים שלהן, אני מסתובב המון, ולפעמים לא מצליח להגיע לכל השיעורים.

לסיכום מה אתה חושב על התקדמות הענף בארץ, ועל הטעימה שקיבלנו מאירוח הג'ירו דה איטליה?

לדעתי אנחנו נבין את המשמעות של האירוע שהיה פה רק בעוד כמה שנים, אחרי שנראה רוכבים ישראלים שיגדלו ויפתחו את הענף. כפי שכבר ראינו בעבר בענף הג'ירו, אחרי שזכינו במדליה במשחקים האולימפיים הענף החל להתפתח והושקע בו כסף רב. ישנם מקומות בעולם בהם ענף האופניים הוא מעין ספורט לאומי, יוקרתי מאוד, במיוחד עקב קושי הפיזי והמנטלי, שאיתם מתמודדים הרוכבים. אנחנו ללא ספק מתקדמים בכיוון הנכון לשמחתי.

תודה רבה ניב, אני מאחל לך המשך הצלחה עם הנבחרת וכמובן בלימודים.